

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

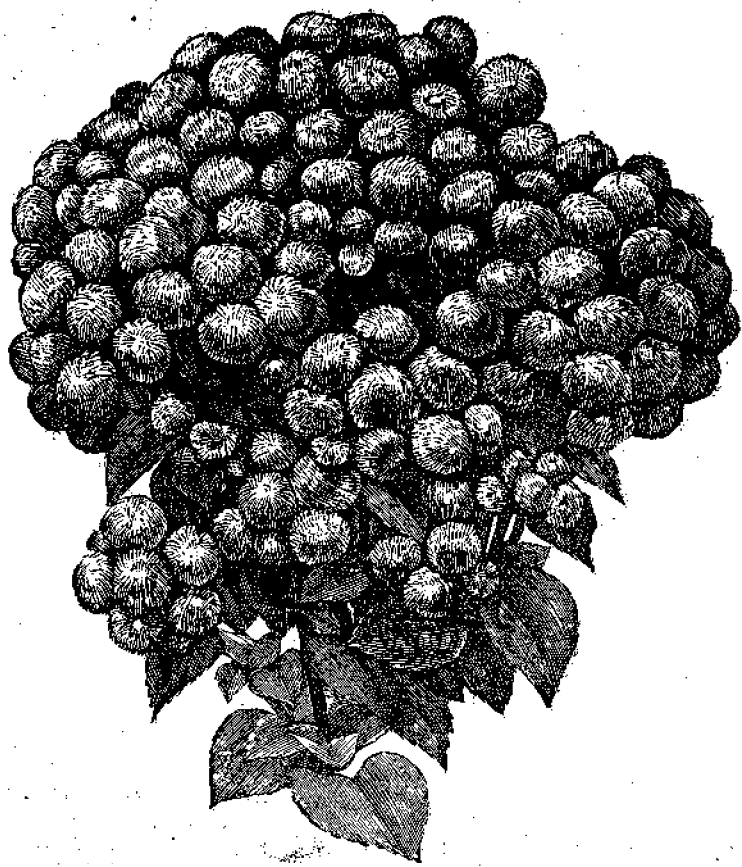
«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Θ'.
ΑΡΙΘ. 97.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἑτησία,	Ἀθηνῶν	Δρ. 1.—
"	Ἐπαρχιῶν	" 1,20
"	Τουραίας	" 2.—

18

76

Ἀγρᾶτος ἢ Μεξικανική.

Τὸ φυτόν τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀγρᾶτων, καὶ εἶναι ἀπὸ τῶν τοῦ Μεξικοῦ εἶναι δὲ θαμνίσκος ἐξ περίπου δακτύλων τὸ ὕψος, τελειῶν εἰς κολύπηρ. ἤτις σχηματίζεται ὑπὸ τῶν στρογγύλων κυανῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἕκαστος κλαδίσκος ἐκβάλλει.

Εἶναι φυτόν ὥρατον τὴν ὄψιν καὶ λίαν εὐοσμον

καὶ δύνάται καλλιεργούμενον νὰ διατηρηθῆ καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Πρὸς τοὺς μετρητὰς συνδρομητὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν.

Ἀγαπητά μοι παιδία.

Περὶ τὸν νομίζω νὰ οἶς εἶπω μὲ πόσῃ χαρᾷ

δράττομαι τῆς ἰδιαίτερας ταύτης περιστάσεως· διὰ νὰ σὰς ἀποτινῶ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, διότι εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι πάντες σεῖς πιστεύετε, ὅτι καὶ σὰς ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι ὄχι ὀλίγον διὰ τὸ καλὸν σας.

Καὶ τῷ ὄντι, μίαν τῶν κοπιαστικῶν ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐχαριστῶν ἐνασχολήσεών μου εἶναι ἡ συλλογὴ καὶ διάταξις ὅλης καταλλήλου, εὐαρέστοιο καὶ διδακτικῆς διὰ τοὺς πολυπληθεῖς ὑμᾶς φίλους μου, τοὺς διεσπαρμένους εἰς τὰς τέσσαρας Ἡπείρους τῆς Γῆς, καὶ κατὰ μῆνα ἀναμένοντας τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῖς Ἐφημερίδα.

Ἀναλογιζόμενος τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἤμην καὶ ἐγὼ παιδίον καὶ ἐνθουμούμενος μὲ πόσον πόθον ἀνεγίνωσκον τὸ μόνον τότε ὑπάρχον περιοδικὸν διὰ τὰ παιδιά, ἐτὴν Ἀποθήκην τῶν ὠφελίμων γνώσεων, καὶ πόσον ἀνυπομόνως περιέμενα, αὐτὴν κατὰ μῆνα, ἤξεύρω πῶς νὰ συμπᾶθῶ μὲ τοὺς ἔχοντας τὰ αὐτὰ αἰσθήματα μικροῦς συνδρομητᾶς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, καὶ λυποῦμαι ὀδυρματικῶς, ὡς αἰεὶ εἶτε ἐνεκα κακίας, εἶτε ἐνεκα ἀπροσεξίας ταχυδρομικοῦ πινος ἐπιστάτου τινὸς αὐτῶν στεροῦνται ἢ δὲν λαμβάνουσι ἐγκαίρως τὸ τοσοῦτον ἀνυπομόνως ἀναμενόμενον φύλλον, τῶν.

Ἦδη εἰσαρχόμεθα εἰς νέον ἔτος, καὶ καθὼς εἶναι πρέπον καὶ χριστιανικὸν ν' ἀρχῆται τις ἀπὸ Θεοῦ καὶ νὰ καταλήγῃ εἰς τὸν Θεόν, ὀφείλομεν σεῖς καὶ ἐγὼ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Οὐράνιον μας πατέρα διὰ τὰ ἄπειρα πρὸς ἡμᾶς δῶρά του κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, — δῶρα σωματικὰ καὶ δῶρα πνευματικὰ, — δῶρα πρόσκαιρα καὶ δῶρα αἰώνια, καὶ νὰ δεηθῶμεν ὅπως διὰ χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ μᾶς χορηγῇ τὴν ἀδολογίαν του, ἰδίως δὲ νὰ μᾶς βοηθήσῃ διὰ τῆς χάριτός του νὰ τὸν γνωρίσωμεν καλλίτερον καὶ τὸν ἀγαπήσωμεν, καὶ ὑπηρετήσωμεν περισσότερον ἢ κατὰ τὰ ἀπὸν ἡδὴ ἔτος· νὰ μᾶς ἐπισχύρῃ νὰ γείνωμεν καλλίτεροι, ἐπιμελέστεροι, καὶ εὐσεβέστεροι ν' ἀδύξῃ τῆς πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην μας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν ἀνθρώπους συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν μας· καὶ αἴτω νὰ μᾶς προετοιμάσῃ κάλλιον διὰ τὸν οὐρανόν.

Κρίνω περικτὸν νὰ δώσω νέας ὑποσχέσεις εἰς τοὺς μικροῦς μου φίλους· διότι ἔχουσι ἤδη οὐχὶ ὀλίγας ἀποδείξεις τῶν προσπαθειῶν μου ὑπὲρ τῆς μικρᾶς ἡμῶν Ἐφημερίδος. Τοῦτο μόνον εἰδρποιοῦ αὐτοὺς, ὅτι ἀπὸ τοῦδε θέλωσι λαμβάναι μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων καὶ τινες τῶν ἐν Ἀθήναις ἱκανῶν καὶ περὶ τὸ γράφειν ἐντριβῶν κυριῶν, ὥστε διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν ἡ Ἐφημερίς ἡμῶν ἐλπίζω νὰ κατασταθῇ ποικιλωτέρα καὶ μᾶλλον ἀρμόζουσα εἰς τε τὰς κλίσεις καὶ ἀνάγκας τῶν κορασιῶν συνδρομητριῶν τῆς.

Εὐχαριστῶ ἐκείνους ἐκ τῶν μικρῶν μου συνδρομητῶν, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἐτίμησαν μετέπιτολά· ἐκφραζούσας τὴν ἐμπιστοσύνην, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀπόληψίν των πρὸς τὴν Σύνταξιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην των πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων. Τοιαῦται ἐκφράσεις ἐκ τοιούτων ἀπαλῶν καρδιῶν ἐξερχόμεναι εἶναι λίαν πολυτίμοι καὶ ἐνθαρρυντικαί, εἰς καιρὸν μάλιστα, καθ' ὃν τόσην ὀλίγην ἀγάπην καὶ σέβας ἀπαντᾷ τις εἰς τὸν κόσμον ταῦτον.

Ἐνταῦθα ὀφείλω ἀτομικῶς, καὶ πιστεῶν ὅτι ἀπαντες οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί μου θὰ ἐνωθῶσι μετ' ἐμοῦ ὅπως ἐκφράσωμεν εἰς τὸ κοινὸν ἡμῶν φύλλον κ. Γ. Καζάκον τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τε τὰ αἰνίγματα, τὰ ὅποια κατὰ μῆνα μᾶς χορηγεῖ πρὸς τέρψιν καὶ γυμνασίαν ὅλων ἡμῶν καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην συνδρομὴν ἣν παρέχει εἰς τὴν μικρὰν ἡμῶν Ἐφημερίδα ἐκτὸς τῶν ἄλλων καθηκόντων του.

Εὐχόμενος ἐπὶ τέλος πᾶσι καὶ πάσαις ὁμῶν εὐτοχῇ νέον ἔτος μένω πάντοτε εὐκρινῆς φίλος σας·

ὁ συντάκτης

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

(διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων)

Ἀκριβᾶ μου παιδιά.

Λογίζομαι ἑαυτὴν εὐτοχῇ διὰ τὴν εὐκαιρίαν, ἥτις μοι δίδεται νὰ συνεσφέρω κατὰ τὸν ὄβολόν μου εἰς τὴν σύνταξιν Ἐφημερίδος, ἡ ὅποια πιστεύω, ὅτι ἔξασκεῖ ὄχι μικρὰν ἐπιρροὴν εἰς τὸν χαρακτῆρα πολλῶν παιδιῶν, καὶ κορασιῶν τοῦ γένους μας, καὶ θέλω προσπαθήσει τὰ καθ' ἑαυτὴν νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς αὐτὰ διὰ τοιούτων ἀναγνωσμάτων, τὰ ὅποια θεωρῶ καταλλήλα εἰς τὴν παρούσαν διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν κατάστασιν τῶν οἰκογενειῶν μας, ὑπὲρ τῶν ἑποίων ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γυνὴ συναίσθανομένη τὴν θέλειν αὐτῆς ἀποστολῆν. Θὰ μὲ συγχωρήσητε δὲ ἄν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀποκρύψω ἀπὸ σᾶς τὸ ἀληθές μου ὄνομα, καὶ ὡς παρακαλέσω νὰ μὲ γνωρίζετε καὶ ὀνομάζετε *Ἰνδιάν*.

ΑἴΓΥΠΤΑΝΟΙ ΕἶΠΕ ΓΥΦΤΟΙ.

Σκότος περικαλύπτει τὴν γενέτειραν αὐτῶν γῆν καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν κατὰ πῶτον ἀφῆκαν αὐτὴν καὶ μετ' ὄψαν εἰς ἄλλας χώρας. Τὸ δὲ θαυμαστὸν εἶναι ὅτι οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γνωρίζουσιν ἐκ παραδόσεως πόθεν ἦλθον καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ προπάτορες αὐτῶν.

Τινὲς θεωροῦν αὐτοὺς ὡς Αἰγυπτίους, ἄλλοι δὲ ὡς αὐτόχθονας τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἄλλοι ἄλλους. Τὸ χρῶμα

και η φυσιογνωμία βρυιάζων μάλλον προς τους κατοίκους της Ίνδοσταν.

Οι Άθιγγανοι ούτοι είναι μοναδικόν φαινόμενον εις την Εδρώπην. Εδρίσκονται διεσπάρμένοι εις θλας τας χώρας της Ευρώπης και όμως διατηρούνται διακεκρίμενοι από τους λαούς. Ούτε ο χρόνος, ούτε το κλίμα, ούτε το παράδειγμα των λαών, μεταξὺ των οποίων ζώσιν, ούτε ἐξήσκηση, ούτε εξασκεί την ἐλαχίστην ἐπιρροήν ἐπ' αὐτούς.

Ἐπὶ τετρακόσια καὶ ἐπέκεινα ἔτη διέρχονται τὴν Εδρώπην ὡς ξένοι καὶ παρεπίδημοι, ζῶντες μεταξὺ λαῶν τῶν λαῶν αὐτῆς καὶ ὅμως ἀπανταχοῦ διαμένουσιν οἱ αὐτοί, ὅποιοι ἦσαν οἱ πατέρες των.

Ἡ Ἀφρικὴ δὲν μεταβάλλει τὸ χρώμα των εἰς μελανώτερον, οὔτε ἡ Εδρώπη καὶ ἡ Ἀσία τοὺς κάμνει λευκοτέρους. — Οὔτε βραθυμώτεροι γίνονται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, οὔτε ἐργατικώτεροι ἢ δραστηριώτεροι εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν. Οὔτε τὸν Χριστὸν σέβονται εἰς τὰς χριστιανικὰς χώρας, οὔτε τὸν Μωσαϊσμόν εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς. Περὶ αὐτῶν βλέποσιν ἀπανταχοῦ πόλεις καὶ χωρία, καὶ ὅμως αὐτοὶ ἀκολουθοῦν τὴν νομαδικὴν αὐτῶν βίον, περιφερόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χωρὶς ὀρισμένου σκοποῦ καὶ ἐπαγγέλματος.

Ἐπ' ἀληθείας ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ἱστορικὸν πρόβλημα καὶ νομίζω, ὅτι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν θὰ εὐχάριστῶσιν νὰ μάθωσι κατὰ τι περισσότερον περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΛΥΔΙΑ.

(Ἀκολούθετε.)

ἈΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

ΖΕΥΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀμιλήσαμεν περὶ τοῦ μεγέθους, τῆς ταχύτητος, τῶν κινήσεων, τῆς ἐλκτικῆς δυνάμεως, καὶ τῆς ἀποστάσεως τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς μας.

Εἰς τὸ παρὸν θέλομεν πραγματευθῆ περὶ ἑτέρων ὀπουδαίων καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, τῆς φυσικῆς δηλ. συστάσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἂν κατοικῆται ὑπὸ ἐμφύχων ὄντων ἢ οὐ.

Μέχρις ἐσχάτων σχεδὸν αἱ περὶ τοῦ Διὸς γνώμαι τῶν ἀστρονόμων καὶ φιλοσόφων ἦσαν ποικίλαι καὶ ῥωμαντικάι. Καὶ περὶ μὲν τῆς φυσικῆς συστάσεως αὐτοῦ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ὁμοίαι μὲ τὴν τῆς Γῆς μας, ὅτι δηλ. ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διὸς ὄκεανοὶ, θάλασαι, ὄρη, ποταμοὶ, δάση, πεδιάδες, κοιλάδες κλπ.

Περὶ δὲ τῶν κατοίκων του τινὲς μὲν ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν ἀνάλογοι τοῦ μεγέθους τῆς σφαιρας τοῦ, ἐπομένως πολλὸ μεγαλύτεροι ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων — φιλόσοφος δὲ τις, ὁ Οὐδόλιος, προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ τοῦτο ὡς ἐφεξῆς. «Ἐπειδὴ, λέγει, — ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ σμικρύνεται καὶ εὐρώνεται ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ φωτός, τὸ ὅποιον πίπτει ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Διὸς λαμβάνουσι πολλὸ λιγώτερον φῶς ἀπὸ τὸν Ἥλιον, παρὰ ἡμεῖς, ἔπεται ὅτι ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν των πρέπει νὰ ἦναι μεγαλύτερα τῆς κόρης τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν. Ἐπειδὴ δὲ παρατηρεῖται, ὅτι τὸ μέγεθος τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, παρατηρεῖται ὁμοίως, ὅτι ὅσον μεγαλύτερα εἶναι ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τόσο μεγαλύτερον εἶναι ἀναλόγως καὶ τὸ σῶμα, ἔπεται, ὅτι ἐπειδὴ ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κατοίκων τοῦ Διὸς εἶναι πολλὸ μεγαλύτερα τῆς κόρης τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ Διὸς εἶναι πολλὸ μεγαλύτεροι ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων! Διὰ νὰ ἦναι δὲ ἀκριβῆς εἰς τὴν θεωρίαν του, ὀπελόγησε καὶ τὸ ὕψος τῶν γιγάντων ἐκείνων καὶ τὸ εἶδεν, ὅτι ἦτο ἀκριβῶς ἴσον μὲ 13 πόδας καὶ τρία τέταρτα τοῦ πόδος!»

Ἄλλ' ἡ νεωτέρα ἀστρονομία ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Διὸς, ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ τοιοῦτοι, δὲν δύνανται νὰ ἦναι μεγαλύτεροι τῶν δύο καὶ ἡμίσεως πόδων καὶ ὁ λόγος εἶναι ὁ ἐξῆς. Ἡ ἐλκτικὴ δύναμις τοῦ Διὸς, ἐπομένως ἡ βαρῦτης τῶν σωμάτων, ὅσκα τῆς μεγάλῃς ἀποστάσεως τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἥλιου καὶ τοῦ μεγέθους τῆς σφαιρας τοῦ εἶναι πολλὸ μεγαλύτερα τῆς βαρῦτητος τῶν σωμάτων ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Γῆς. Τώρα ἂν ἄνθρωπός τις μετεφέρετο εἰς τὸν Δία θὰ ἐζύγιζε δύο καὶ ἡμίσειαν φέρὰς περισσότερόν ἄρ' ὅτι ζυγίζει ἐπὶ τῆς Γῆς, δηλ. θὰ ἦτο ἡνάγκασμένος νὰ φέρῃ καθ' ἐκάστην βάρους δύο καὶ ἡμίσειαν φέρὰς μεγαλύτερον τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐμπόδιζε τὰς κινήσεις του, καὶ θὰ καθίστα τὴν ζωὴν τοῦ ἀνοπόφρον.

(Ἀκολούθετε.)

Ἡ Φιλοτιμείθε εἰς τὸ νὰ ἡσυχάζητε, καὶ νὰ καταγίνθηθε εἰς τὰ ἴδια, καὶ νὰ ἐργάζηθε μὲ τὰς ἰδίας ὁμῶν χεῖρας, καθὼς οἱ παρηγγείλαμεν.»

«Διὰ νὰ περιπατήτε μὲ εὐσχημοσύνη πρὸς τοὺς ἐξῆς, καὶ νὰ μὴ ἔχητε χρεῖαν μηδενός.» (Α' Θεσσαλονικεῖς δ'. 11, 12.)

Πατήρ.

Μήτηρ.

Κόρη.

Μεταξύ των έκτροματίων της φύσεως συγκαταριθμούνται και οίκογένειά τις βρωσική, θανατοαυμένη εκ του πατρός, της μητρος και μιας θυγατρος, τας εικόνας των όποιων παραθέτομεν ἐνταῦθα. Τὸ παρά φύσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ λαμπρός καὶ τὸ πρόσωπον καλόπιστος ὑπὸ μακρῶν τριχῶν, ὥστε ἡ μορφή ἁμοιάζει μᾶλλον τὴν τῶν κυνῶν, ἢ τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη χαρακτηρίζεται προσέτι καὶ διὰ τὴν μικρὰν ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν αὐτῶν δι-

νόρησιν, ἴδιος δὲ πατὴρ. Ἦδη περιφέρεται εἰς διαφόρους μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης πρὸς ἔκθεσιν, ἐξ ἧς παρίζεται τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.

• Ἄν ὁ δίκαιος παιθεύεται ἐπὶ τῆς Γῆς, πολλὰ μάλα καὶ ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἀμαρτωλός. • (Παροιμ. ιδ'. 31.)

• Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἀνθρώπου θέλει ταπεινώσει αὐτόν. • (Παροιμ. xδ'. 23.)

τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἠκροάσθη τὴν μικρὰν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν ἡ μήτηρ των τὰ εἶχε διδάξει, τὰ ἐνέδωκε τὰ νυκτικά των καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ κρεβάτι των, φιλήσασα καὶ εὐχρηθεῖσα εἰς αὐτὰ καλὴν νύκτα. Ὡς παρήλθεν μία ἑβδομάς.

Ἐσπέραν δὲ τινα, ἀφοῦ τὰ παιδιά ἐπλαγίασαν αὐτὴ καθήσασα ἐπὶ τῆς ψάθας τῆς ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ὡς ἐξῆς: «Ἐὰν ἐξακολουθῶμεν νὰ ζῶμεν ὅπως ἕως τώρα καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐπεράσαμεν μὲ μεγάλην οἰκονομίαν, τὰ χρήματά μας εἰς ἓνα τὸ πολὺ μῆνα θὰ τελειώσουν· ἔπειτα τὰ παιδιά θέλουν νέα φορέματα, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔν χονδρὸν φόρεμα καὶ παπούτσια, διότι δὲν καταδέχομαι νὰ φαίνομαι κουρελιασμένη καὶ ἐξυπόλυτος, ὅπως βλέπω τινὰς τῶν λευκῶν γυναικῶν εἰς τοὺς δρόμους.

«Ἐγὼ ἤξευρα τί νὰ κάμω, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ μέσον, Νὰ ἤθελεν αὐτὴ ἡ εὐλογημένη οἰκοκυρά μου νὰ μὲ ἄφινε νὰ μεταχειρίζωμαι τὸν σιδηροὺν φουρνὸν τῆς θὰ ἔκαμνα χρυσὴ δουλειά· ἀλλ' ἡ ἀσθένειά τῆς τὴν κάμνει τόσο νευρικὴν, ὥστε καὶ τὸ παραμικρὸν τὴν πειράζει! Ὡς φοβεῖται τις καὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Μόλον τοῦτο θὰ προσπαθῶ καὶ ὁ Θεὸς ἐλπίζω νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου.» Μὲ τοιοῦτους συλλογισμοὺς ἡ κυρὰ Καλὴ ἐπλαγίασεν εἰς τὴν ἀπλὴν κλίνην τῆς, ἀφοῦ διὰ βραχείας τινὸς προσευχῆς ἀφίρωσεν ἑαυτὴν καὶ τὰ δύο παιδιά εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Οὐρανοῦ αὐτῶν Πατρός.

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν ἐσηκώθη κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς ἔνωρις, ἐνίφθη καὶ ἠτοιμάσθη καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ προμηθευθῇ καὶ τι διὰ τὸ πρόγευμα τῶν παιδιῶν· ἀφοῦ δὲ ἐπέστρεψε καὶ ἠτοιμάσθη τὴν τράπεζαν, ἤκουσε κώδωνα σημαίνοντα ἔξωθεν τοῦ παραθύρου τῆς εἰς τὴν ὁδὸν καὶ παρακύψασα εἶδε μὲ εὐχαρίστησίν τῆς γαλακτοπώλην προσκαλοῦντά διὰ τοῦ κώδωνος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ψονίσωσι γάλα, καὶ ἀμέως ἠγόρασεν ὅσον ἤτο ἀρκετὸν διὰ τὰ παιδιά, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ ἡγάπων πολὺ.

Ἀφοῦ δὲ ἠτοιμάσεν ἅπαντα, ἐξέπνυσε τὰ παιδιά, τὰ ἔπλυσε, τὰ ἐνέδωκε καὶ τὰ ἔθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ των εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀγαπητοῦ των ποτοῦ, — τοῦ γαλακτος! ἀμφοτέρω ἐκτόπων τὰ χεῖράς των ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκίρτων ὅπως κάμνουν τὰ ἀνάκισθ' ὅταν εἰσέρχωνται εἰς λευθαδιὸν χλοερὸν· τοῦτο δὲ εὐχαρίστησε μεγάλως καὶ τὴν κυρὰ Καλὴν, διότι ὁτιδήποτε εὐχαρίστησι τὰ παιδιά, τῆς ἐπροξένει μεγάλην χαρὰν.

Μετὰ τὸ πρόγευμά· ἀποφασίσασα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὁποῖον ἐσχέδιασε τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν σχέδιον, διευθύνθη πρὸς τὸ μαγειρεῖον τῆς οἰκοκυράς

τῆς καὶ εὐρούσα μόνην τὴν μικρὰν κόρην τῆς, Μαρίαν, σκυθρωπὴν καὶ συλλογισμένην.

— Τί ἔχεις κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν.

— Τι νὰ ἔχω, — ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Μαρία. Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀσθενής, καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ρούχα πρέπει νὰ σιδερωθοῦν σήμερον καὶ νὰ δοθοῦν εἰς τοὺς Κυρίους των, ἐγὼ δὲ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ τελειώσω μόνη μου.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ, — εἶπε μειδῶσα ἡ κυρὰ Καλὴ, — μὴ στενοχωρῶσαι ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω. Κάτω ἐκεῖ εἰς τῆς κυρᾶς μου τὸ σπήτι, συνειθίζα νὰ κάμω μόνη μου ὅλον τὸ σιδέρωμα.

Οἱ λόγοι αὗτοι τῆς μαύρης ἐπαίδρυναν τὸ κατηφές πρόσωπον τῆς μικρᾶς Μαρίας καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ὅτε αἰρῆνης ἡ θύρα ἀνοίγεται, καὶ φαίνεται ἡ ἐξηγρωμένη μορφὴ τῆς μητρὸς τῆς, ἣτις στραφεῖσα πρὸς τὴν κυρὰ Καλὴν, «Τὶ δουλειάν ἔχεις ἐδῶ σὺ τόσο πρῶτῃ; — εἶπε, — καὶ μὲ ἐσοκίσεις μὲ τὰς φλουρίας σου, ἐμποδίζεις δὲ τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴν ἔργασίαν τῆς;

— Ὅχι κυρία Σμιθ, — εἶπε οἰγαλά, ἡ κυρὰ Καλὴ. Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὰς σκοτίσω, οὔτε νὰ ἐμποδίσω τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴν δουλειάν τῆς, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς ἔχετε καὶ νὰ σὰς κάμω μίαν πρότασιν ἢ ὁποῖα πίστεύω θὰ σὰς ἀρέσῃ.

— Ὡ μήτηρ, μήτηρ, — ἐξεφώνησεν ἡ Μαρία, μὴ μάλωνης τὴν κυρὰ Καλὴ ἀδικῶς· διότι ἀντὶ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ μὲ ἐπαρηγόρησε καὶ μὲ προσέφερε νὰ σιδερώσῃ ὅλον αὐτὸν τὸν σωρὸν τῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια, ὡς γνωρίζεις, πρέπει νὰ γείνουν σήμερον.

— Ναι, κυρία Σμιθ, — ἐπρόσθεσεν ἡ μαύρη, ἐγὼ ἡξεύρω καλὸ σιδέρωμα καὶ ἠμπορῶ νὰ κάμω ἕλην αὐτὴν τὴν ἔργασίαν, ἂν μοῦ δώσης τὴν ἄδειαν νὰ μεταχειρίζωμαι αὐτὸν τὸν σιδηροὺν φουρνόν, ὅπου ἔχεις ἐκεῖ· εἰς τὴν γωνίαν· ἀλλὰ, βλέπω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι πιάσεις, καὶ νομίζω καλὸν νὰ ὑπάγης εἰς τὸ κρεβάτι σου; ἐγὼ δὲ θὰ σὲ φῆσω καὶ τι διὰ νὰ πῆς; καὶ νὰ γείνης καλλίτερα, καὶ αὔριον ἢ μεθαύριον, ὅταν ἦσαι καλλίτερα ὀμιλοῦμεν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἐν τῷ μεταῦ δὲ θὰ βοηθήσω καὶ τὴν Μαρίαν νὰ σιδερώσῃ καὶ ἑτοιμάσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ρούχα.

— Ὁ γλυκὺς καὶ φιλόφρων τρόπος τῆς μαύρης ἠγγεῖα τὴν καρδίαν τῆς κυρίας Σμιθ καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἐντραπῇ διὰ τὸν βάρβαρον καὶ ἀπότομον καὶ ἀνυχριστιανικὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφῆρθη εἰς μίαν πτωχὴν μαύρην· ἀλλάσασα δὲ τόνον φωνῆς, εἶπε μετὰ συγκινήσεως — «Σὲ εὐχαριστῶ, Καλὴ — εἶσαι τῶνόντι, πολλὰ καλὴ· ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου καλὰ σήμερον καὶ πρέπει, καθὼς εἶπες, νὰ πηγαίνω εἰς τὸ κρεβάτι.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Σμιθ ἡ κυρὰ Καλὴ, εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν νὰ βράσῃ ὀλίγον σπιγδάλε διὰ τὴν μητέρα της, αὐτὴ δὲ ἀνεσκουμβώθη καὶ ἤρχισεν νὰ σιδερώη τὰ φορέματα.

— Ὡ, πόσον ὠραία τὰ κάμνεις! ἐξεφώνησεν ἡ Μαρία, ὅταν ἡ κυρὰ Καλὴ ἐτελείωζε ἐν μεσσηφόριον γουνακιεῖον. Εἶσαι τῶντι πρῶτη μαστόρισσα εἰς τὸ σίδερον! καὶ τόσο γρήγορα! ἡ μητέρα μου θὰ θανάσῃ, ὅταν ἴδῃ τὴν δουλειά σου. (ἀκολουθεῖ.)

ΓΝΩΜΙΚΑ.

— Ἔσθ' ὑπομονητικοὶ εἰς μικρὰς ἐνοχλήσεις, καὶ ἄγρυπνοι ἐναντίον μικρῶν ἀμαρτημάτων. Εὐγνώμονες διὰ μικρὰς ἐβλογίας, καὶ προσεκτικοὶ περὶ τὴν ἐκτέλεισιν μικρῶν καθηκόντων.

— Ὅσον περισσότερο οἱ ἄνθρωποι μᾶς δυσαρστοῦν, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ εὐφραίνωμεθα εἰς τὸν Κύριον.

— Ὅσον περισσότερο αὐτοὶ μᾶς ἀπατοῦν, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὸν Θεόν.

— Ὅταν καθαρώτερον βλέπομεν τὴν ἀνοησίαν τῶν ἀνθρώπων, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ θαυμάζωμεν τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ.

— Τὰ εἶη δὲν γηράσκουν τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ ἡ πτωχία τοὺς πτωχεύει, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι πτωχοὶ τότε, ὅταν δὲν ἔχωσι μεριδᾶει τὰ ἀνεξέρηνητα πλοῦτη τοῦ Χριστοῦ, καὶ γηράσκουν, ὅταν αἱ δυνάμεις των δαπανῶνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ.

— Ἡ καλλίστη συντροφία εἶναι ἢ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἢ καλλίστη παρηγορία ἢ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ καλλίστη κληρονομία ἢ υιοθεσία τοῦ Θεοῦ.

— Τὰ δάκρυα εἶναι καλλίτερα τῆς χαρᾶς, ἐὰν μᾶς φέρουν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Ἡ πᾶσις τῆς δικαιοσύνης καλλίτερα τῆς ἀφθονίας τοῦ ἄρτου, ἐὰν ἡ τελευταία αὕτη μᾶς κώμην ὑπερηφάνους. Ὁ θάνατος εἶναι καλλίτερος τῆς ζωῆς, ἐὰν μᾶς φέρῃ εἰς τὸν Οὐρανόν.

Εἰρήμη.

A I N I Γ M A.

Τόσσαρς ἔχω συλλαβάς, ἐνέπ' δὲ στοιχεῖα,
 Πτακόβηρα πλὴν εἰκοσι εἰς εἰν' ἢ αὐτῶν ἄκτια.
 Ὁ, εἰμ' ἐγὼ, εἶσαι καὶ σὺ καὶ ἅπαντες· οἱ ἄλλοι,
 Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωποι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
 Καὶ πλοῦσιοι, καὶ πένητες· καὶ γέροντες καὶ νέοι,
 Παπαιοδεομένοι, ἀμαθεῖς, νοήμονες, χυδαῖοι,
 Ἄρχοντες, ἢ ἀρχόμενοι, ἐλεύθεροι, ἢ δούλοι,
 Χειρῶνακτες, ἢ ἔμποροι, μάγειροι, ἢ τεχνίται.

Καὶ γεωργοὶ, καὶ σπυδασταί, καὶ φοιτηταί, κ' ἐργάται,
 Καὶ ῥήτορες, καὶ κήρυκες, πελάται, μεταπράται,
 Διδάσκαλοι, καθηγηταί, φιλόσοφοι σπουδαῖοι,
 Καὶ χριστικοὶ καὶ νομικοὶ κλεινοὶ ἢ κ' ἀγελαῖοι!
 Χειρουργοὶ ἰατρούργημα! καὶ ἱατροὶ τῆς πρώτης!
 Χασάπιδες, τσελλάτιδες—πᾶσα ἡ ἀδελφότης—
 Πολιτικοὶ, καὶ στρατηγοὶ, στρατάρχαι, διπλωμάται,
 Καίσαρες, αὐτοκράτορες, στασιασταί, ἀντάρται,
 Ὑποταλεῖς καὶ βασιλεῖς, ναῦται καὶ στρατιῶται,
 Ναύαρχοι (τοῦ γλυκοῦ κεραῖ!) προδόται, πατριῶται
 Πλοίαρχοι, ἀρχιναύαρχοι, πιλωτοὶ, κυβερνήται,
 Ὅλ' οἱ ἀξιοματικοὶ, ὅλοι οἱ ἀγρογδοῦται,
 Κακοῦργοι, κλέπται, καὶ λησταί, φονεῖς, καὶ δολοφόνοι,
 Ἀδελφοκτόνοι κἀκίστοι καὶ πατρομητροκτόνοι,
 Πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ, μεγάλοι βουλευτάδες!
 (Ὡν πλείστοι δὲν δέξονται δὴδ κάλπικους παράδες!)
 Ἡθικολόγοι, συγγραφεῖς τῶν μοθιστορημάτων
 Κ' ἄλλων καλῶν τε καὶ κακῶν πολλῶν διηγημάτων.
 Ἱστορικοὶ, καὶ ποιηταί, καὶ δημοσιογράφοι,
 (Ὡν ἕκαστος ἐθέμιτα κ' ἄρρητα πλείστα γράφει)
 Καλόγηροι, Κακογρηαί, διάκονοι, παπάδες,
 (Οἱ ἀρνηθέντες ἅπαντα!—καθῶς καὶ τὸς παράδες!—)
 Πάπαι, καὶ Καρδινάλιοι, καὶ οἱ ἀρεσιάρχαί,
 Κ' οἱ ἀγαμοὶ καὶ ἀτεκνοὶ, ἀλλ' ὅμως Πατριάρχαι!
 Ποιμένες ἢ πρεσβύτεροι, ταρτοῦφοι, ταβλαμπάδες,
 Καὶ δοσι καταχορησικῶς καλοῦνται Δεσποτάδες!
 Ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιὰ, πᾶσα φυλὴ καὶ γλῶσσα,
 Ἐν γένει πάντες· οἱ λαοὶ κ' ἔθνη τῆς γῆς τὰ τόσα!
 Ἄπαντες εἶναι ὡς ἐγὼ καὶ σὺ, κύρ ἀναγνώστα,
 Εἴτε Φωτάκη σὲ καλοῦν, εἴτ' Ἄρτεμιν ἢ Κώστα.
 Εἰς τὴν αὐτὴν ὑπάγονται πάντες κατηγορίαν,
 Ἀδύνατον νὰ εἶρη, τις ἐξαιρέσιν καμμίαν.
 Τῷ ὄντι τρέχει σταδῖον νυκτὸς καὶ δι' ἡμέρας·
 Ἀφ' οὗτου εἶδεν ἕκαστος τὸ φῶς τὸ τῆς ἡμέρας.
 Εἰς τινὰ μὲν εἶναι μακρὸν κ' ἐπίπονον τὰ μάλα
 Καὶ ἀπαντῶσιν ἐν αὐτῷ θλίψεις, θεινὰ μεγάλα,
 Βάσανα, λύπας, ταραχὰς, κινδύνους φρικωτάτους,
 Καὶ ἀοράτους κ' ἐρατοῦς ἐχθροῦς φονικωτάτους·
 Καὶ ὅμως ἅπαντα νικοῦν, διόλου δὲν ἠπτοῦνται·
 Διότι ἔχουν ὁδηγόν, ὃφ' οὐ καθοδηγοῦνται
 Εἰς ἄλλους δὲ εἶναι μακρὸν καὶ διαρκεῖ ὄλιγον,
 Κ' εἰς εὐτυχίαν καὶ χαρὰν συνήθως ἀπολήγον.
 Κ' εἰς τινὰ δ' εἶναι μέτριον κ' εἰς ἄλλους ἄλλως ἔχει,
 Καὶ εἰς μὲν θλίψεων πολλῶν κ' ἄλλως χαρῶν μετέχει.
 Κ' οἱ μὲν, ὡς εἶπον, ἐν τμητῇ τὸν δρόμον ὄλον τρέχουσιν
 Διότι φίλον κ' ὁδηγόν· μέγα μμαζύτων ἔχουσιν
 Οἱ δὲ οἰκτρῶς, κ' ἄλλοι ἀλοχρῶς τὸν ἀποπερατοῦσιν
 Ἐπει ἀνόμως κ' ἀσεβῶς πάντα περιφρονοῦσιν
 Ἐνώμας σοφῶν, λόγον ὀρθόν, καὶ ὁδηγόν τὸν θεῖον.

Και ὅστω γίνοντ' ἄξιοι βραζάνων αἰωνίων.
 Πασχοῖσιν ὅθεν, τέκνά μου διὰ νὰ μὲ εὐρήτῃς
 Καὶ τὸ ἄρθρον καὶ δίκαιον πάντα νὰ ἐκτελήτῃς,
 Ἴνα εὐδαίμονήσῃτε κ' ἐν τῇ παρόντι βίῳ,
 Καὶ ἔσθε καὶ τρισμάκαρες ἐν τῇ ἐπουρανίῳ.
 Τώρα ἂν κάμη' εἰς ἐμὲ δόλῃς μεταβίσεις,
 Τοῦ πνεύματος μεταβολὰς, ὡς καὶ προσθαφαιρέσεις,
 Καὶ ἔρος θὰ σχηματισθῇ, θὰ γείνη δὲ καὶ ἔρος,
 Κανὼν, σκοπὸς, τέλος, δόξας, πορθμὸς, γενὸν καὶ πόρος...
 Κ.

Οἱ ἐπόμενοι συνδρομηταὶ τῆς Ἐφημερίδος τῶν
 Παιδῶν ἔλθουσιν εἰς ἐν τῇ παρελθόντι φύλλῳ αἰνῆμα
 ὡς ἑξῆς.

* Ἄγιος Α = Ι γ = 3 Δ = 10 ε = 70 ς = 290 ζ = 284
 * Ἀγορ = * Ἀγίς = Γαίος

* Ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ κ. κ. Κων. Ζωρζῆς, Ν. Π. Μαρού-
 σός, Γεωρ. Ἀργυράκης, Χρ. Βαμβακάρης, Κ. Ἀργυ-
 ράκης καὶ αἱ κορίαι Ἑλένη Ἀχ. Γεροντά, Φανή Χ.
 Βάφα. Ἐκ Πειραιῶς οἱ Ἰβμ. Εὐδοτριτιᾶδος καὶ Σο-
 φία Σάντου. Ἐκ Καλαμών οἱ Ι. Κουρτάκης, Ι. Μπο-
 γάκος. Ἐκ Ναυπλίου ὁ κ. Κ. Χ. Μαντζαρωτάκης,
 Ἐρμουπόλεως θ. κ. Κ. Α. Κομπιλιέρης, Ἐκ Πατρῶν
 Παναγιώτης Μαλεδίτης. Ἐκ Φιλιατρῶν ἡ κ. Ἀγγε-
 λική Μελίου, καὶ ἔκ Βαλκῶν ὁ κ. Ἐκκ. Γ. Δημητριάδης,
 Κων. Γ. Τοπάλης.

ΕΛΟΥΓΑΡΔΟΣ ΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΞΙΦΗ.

Ὅταν κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς
 Μεγάλης Βρετανίας οἱ εὐγενεῖς προσέφερον εἰς τὸν
 Ἐδουάρδον τὸν τρίτον ἕξοφον ὡς ἐμβλήματα τῶν τριῶν
 αὐτοῦ βασιλείων, (Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας)
 ὁ εὐσεβὴς Μονάρχης παρετήρησε μετὰ σοβαρότητος,
 «Ἐν ἀκόμῃ ξίφος λείπει.»

— Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ξίφος ἐκεῖνο; ἠρώτησάν οἱ
 εὐγενεῖς.

— Ἡ Γραφή, — ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Τὸ Βιβλίον
 ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ξίφος τοῦ Πνεύματος, καὶ
 εἶναι πολιτιμώτερον ὅλων τῶν ἄλλων.

ΑΠΕΙΡΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἐξ ὅλων τῶν ποικιλιῶν, τὰς ὁποίας παρατηροῦμεν
 ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἢ τῶν ἤχων τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς
 εἶναι ἡ θαυμασιωτέρα.

Κατὰ τὰς νεωτέρας παρατηρήσεις ὁ ἀνθρώπινος
 λάρυγξ δύναται νὰ παραγάγῃ μόνον ὑπὸ ἐντελεῖς τῆ-

νους, ἢ μέλη, ἐκφέρει ὅμως ὑπὲρ τὰ 17,592,186,
 644,415 διαφόρων φθόγγων!!

Ἐἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν φθόγγων τούτων συνε-
 ροῦσιν 44, μωῶνται. Τοῦτων οἱ 14 εἶναι εὐθεταὶ καὶ οἱ
 30 πλάγιοι. Οἱ εὐθεταὶ παράγουν 16,383 οἱ δὲ πλά-
 γιοι 173,741,823 φθόγγους. Ὅλοισι δὲ ὁμοῦ ἐν ἐ-
 νεργείᾳ καὶ συνεργείᾳ ἀποτελοῦν τὸν ἐξαισιον ἀριθμὸν
 τῶν φθόγγων τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω ἐξημεσιώσαμεν.
 Πόσον θαυμασιῆ εἶναι ἡ σοφία καὶ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ
 ἡμιῶν Πατρὸς, ὅστις μᾶλλον ἐπιρόητος μὲ ὄργανα
 δυνάμενα διὰ τοιαύτης ἐκπληκτικῆς ποικιλίας νὰ χρησι-
 μεύωσιν ὡς μέσον ἀπάτου εὐχαριστίας εἰς ἡμᾶς!

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ἀνάφερε παραδείγματα ἀπαταιῶνων τιμωρηθέντων δι' ἀπάτης.
2. Παραδείγματα ἀσελγῶν, τιμωρηθέντων διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαρτίας.
3. Ποιοὶ ἴητο διαπρωτὸς ἀνθρώπος, ὅστις ἐνυμφεθῆ περιε-
 σοτέρας τῆς μᾶς γυνατικῆς;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

— Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ λύσωσι τὰς ἐπ-
 ιγραφικὰς ἐρωτήσεις νὰ μᾶς στείλωσι τὰς λύσεις
 τῶν διατεταγμένας κατὰ μῆνα.

Ἡ ἀπόνομή τῶν βραβείων θὰ γείνη εἰς τὸ τέλος
 Φεβρουαρίου 1876. Ὅθεν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὰς λύσεις
 15 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ εὐρισκόμενοι μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἢ ἐκτὸς τῆς
 Ἑλλάδος, παρακαλοῦνται νὰ φροντισθῶν, ἂν κριθοῦν
 ἄξιοι βραβεῖου, νὰ τὸ λάβωσι, διότι ἡμεῖς δὲν δύνα-
 μεθα νὰ τὰ στέλλωμεν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν κατοί-
 κιας.

Οἱ μέλλοντες νὰ ζητήσωσι τὸ βραβεῖον τοῦτο πρέ-
 πει νὰ ἦναι κάτω τῶν 15 ἐτῶν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδη-
 μοσιώσαμεν, διότι μεγαλύτερας ἡλικίας δὲν δεχόμεθα
 εἰς τὸν διαγωνισμὸν τούτον.

Τὰ βραβεῖα θὰ ἦναι 10: τὰ δὲ ἑνόματα τῶν βρα-
 βευθέντων θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαρ-
 τίου.

— Σώματα παρελθόντων ἐτῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδ.
 ἀπὸ μὲν τῆς ἐναρέσεως τῆς (1868) μέχρι τοῦ 1874
 πωλοῦνται ἀντὶ λεπτ. 80 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 1,50
 διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ, τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν συμ-
 περιλαμβανομένων τὸ δὲ τὸ 1874 καὶ 1875 ἀντὶ
 200 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 2. δρ. διὰ τοὺς ἐν
 Τουρκίᾳ.